

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-157/20-6

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

Primljeno: 18-06-2020		
Prilog	Neposredno	Postojm
Klasa:	UP/II-034-02/20-01/70	
Ur. broj:	383-01/20-11	

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i mr.sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Insepo d.o.o., Zagreb, Karamanov prilaz 2, kojeg zastupa opunomoćenik Hrvoje Jukić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Beloša & Jukić j.t.d., Zagreb, Martićeva 31c, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Hrvatske vode, pravne osobe za upravljanje vodama, Zagreb, Ulica grada Vukovara 220, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 29. svibnja 2020.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, klasa: UP/II-034-02/20-01/70, urbroj: 354-01/20-7 od 12. ožujka 2020.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja kojom je osporavao zakonitost točke 24.3.b) dokumentacije o nabavi (dalje u tekstu: DON) u otvorenom postupku javne nabave s namjerom sklapanja okvirnog sporazuma s jednim gospodarskim subjektom na razdoblje do dvije godine, predmet nabave: papir, papirna konfekcija, uredski materijal i pribor, te toneri i tinte za potrebe Hrvatskih voda (po grupama).

Tužitelj tužbom osporava pobijano rješenje iz svih zakonom propisanih razloga, jer smatra da u istom nije pravilno primijenjen zakon, nije postupljeno prema pravilima postupka, te iz razloga jer činjenično stanje nije pravilno utvrđeno, odnosno što je iz utvrđenih činjenica izveden nepravilan zaključak u pogledu činjeničnog stanja. U bitnom, ističe da je u žalbi osporavao da bi se certifikat po normi ISO 11798 (dalje u tekstu: certifikat) odnosio na tonere koji su predmet ovog postupka javne nabave, jer iz dokaza u spisu proizlazi da se certifikati odnose na ispisne sustave, a ne na tonere. Suprotno tvrdnjama tuženika, navodi kako se certifikati u žalbenom spisu ne odnose na pisače i tonere ili tinte u boji, nego samo na pisače, odnosno ispisni sustav u cjelini, te da niti jedan toner iz troškovnika nije nositelj certifikata koji se nalazi u žalbenom spisu. Ukazuje da je uz žalbu dostavio certifikate na koje se poziva i tuženik, a na kojima je jasno navedeno na koje se proizvode odnosi pojedini certifikat, odnosno da se ni jedan certifikat ne odnosi na toner. Osim navedenih certifikata, tuženiku su u žalbenom spisu prezentirani i drugi dokazi, prije svega potvrde samog proizvođača HP inc. i

akreditacijskog laboratorija RISE koji je izdao navedene certifikate, a iz kojih je razvidno da se certifikati koji se odnose na pisače odnosno ispisne sustave ne mogu primijeniti i na tonere. Pritom akreditirani laboratoriji RISE, koji je izdavatelj predmetnih certifikata dostavljenih uz žalbu, izrijekom navodi da ne postoje certifikati ISO 11798 samo za tonere i slično. S obzirom da u DON-u izričito stoji da se traži dokumentacija o provedenom ispitivanju predmeta nabave (tonera i tinti) na postojanosti i trajnost zapisa primjenom norme HRN ISO 11798 ili međunarodne norme ISO 11798, a u žalbenom spisu postoje dokazi da ne postoji takva dokumentacija za tražene tonere, već se svi certifikati odnose na ispisne sustave i pisače, ovaj uvjet je nemoguć. Stoga tužitelj smatra kako tuženik ignorira navode na certifikatima i izjave stručnih tijela, i to proizvođača predmeta javne nabave i akreditiranog tijela (laboratorija) koje je izdalo certifikate na koje se poziva tuženik te ne smatra potrebnim, ako sumnja u navode iz potvrda, dodatno provjeriti sa stručnjakom ili stručnim tijelom da li se sporni certifikat može primijeniti i na toner. Kako tuženik nije imao valjane objektivne dokaze za zaključak da postoji certifikat prema ISO 11798 normi za tonere niti je stručan izvesti takav zaključak bez valjanih dokaza i valjanog stručnog i pravnog obrazloženja, nema dokaza da postoji navedeni certifikat pa je činjenično stanje u ovom dijelu pogrešno odnosno nepotpuno utvrđeno. Iznoseći i druge razloge kojima detaljnije obrazlaže svoja stajališta iz tužbe, tužitelj predlaže ovom Sudu da poništi osporeno rješenje, poništi točku 24.3. DON-a u dijelu pod b), u kojem je navedeno: „Za ponuđene proizvode (tonere, toner/bubnjeve i tinte) za koje je u troškovnicima u kolonama 5. „dostaviti-certifikat Postojanosti i trajnosti zapisa, tiska i kopiranja na papiru“ navedeno DA (stavke troškovnika: 25, 30-49, 52, 53, 103-110 i 116-123), dostavlja se dokumentacija o provedenom ispitivanju tonera i tinti na postojanost i trajnost zapisa primjenom norme HRN ISO 11798 ili međunarodne norme ISO 11798 (Certifikat o postojanosti i trajnosti zapisa, tiska i kopiranja na papiru prema ISO 11798). Ukoliko je za pojedine tonere i tinte vremenski istekao certifikat ISO 11798, ponuditelji su dužni uz takav certifikat priložiti izjavu proizvođača uređaja i tonera kojom se jamči da je certifikat o sukladnosti sa standardom ISO 11798 izdan prilikom stavljanja tog tipa uređaja na tržište te da ostaje vrijediti tijekom životnog vijeka tog uređaja“. Ujedno predlaže da se naručitelju naloži nadoknaditi mu troškove žalbenog postupka, kao i trošak upravnog spora u iskazanim iznosima.

Tuženik se, u odgovoru na tužbu, protivi tužbenom zahtjevu tužitelja iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja. U bitnom, ističe da tužitelj osporava zakonitost točke 24.3. b) DON-a, navodeći da za standard HRN ISO 11798 ne postoji zakonski okvir niti posebno definirani zahtjevi za primjenu istih u Hrvatskoj. S tim u vezi, međutim, tuženik ističe da je Visoki upravni sud već zauzeo stav u presudama, poslovni broj: UsII-152/19 od 13. ožujka 2019. i poslovni broj: UsII-127/19 od 6. ožujka 2019., a iz kojih proizlazi da postoje certifikacijska tijela koja provode postupak ispitivanja tonera i tinti primjenom norme ISO 11798 i koja se mogu ishoditi, te da osim toga naručitelj kao dokaz jednakovrijednosti robe traži i certifikat prema standardu HRN ISO 11798, dakle, prema hrvatskoj normi koja je dostupna javnosti koju je prihvatio Hrvatski zavod za norme kao hrvatsko normirano tijelo. Prema tomu, Visoki upravni sud je u tim predmetima potvrdio tuženikovu ocjenu prema kojoj traženje navedenog standarda nije protivno Zakonu o javnoj nabavi („Narodne novine“, broj 120/16. – dalje: ZJN). Neosnovano tužitelj i nadalje osporava da se certifikat prema normi HRN ISO 11798 ne odnosi na tonere koji su predmet ovog postupka javne nabave, već na ispisne sustave u cjelini, zbog čega smatra da sporna odredba DON-a neopravdano podiže kriterij za dokazivanje te da je takav uvjet nemoguće ispuniti. Naime, tuženik je ocijenio, kako to proizlazi i iz osporenog rješenja, da naručitelj nije tražio da toneri moraju biti samostalni nositelji certifikata ili da certifikati moraju glasiti isključivo na tonere. Iz zahtjeva

DON-a proizlazi da je naručitelju bitno da je predmet nabave (toner) testiran i da zadovoljava tražene uvjete, odnosno da toner koji naručitelj nabavlja ima određenu razinu kvalitete. Toneri ispitani na temelju norme HRN ISO 11798, odnosno ISO 11798, dokazuju da se upotrebom istih jamči postojanost i trajnost zapisa i kopiranja na papiru, odnosno jamče određenu razinu kvalitete koja je naručitelju potrebna, a što proizlazi iz DON-a u kojoj naručitelj navodi: „Traženim certifikatom ponuditelj dokazuje da će se naručitelju korištenjem ponuđenog ispisnog uložka u troškovnikom traženom ispisnom uređaju na 80 gr. papiru osigurati postojanost i trajnost zapisa u rokovima u kojima je naručitelj dužan sukladno određenim zakonima, propisima i internim aktima čuvati papirnatu dokumentaciju“. S obzirom na navedeno, a uzimajući u obzir činjenicu da se traženi standard odnosi i na tonere navedene u njemu, samo traženje tog standarda ne predstavlja nezakonito postupanje. Stoga tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan.

Zainteresirana osoba, u odgovoru na tužbu, ističe da tužitelj u bitnom ponavlja navode iz žalbe protiv pobijanog rješenja, sa sadržajem kojeg je zainteresirana u potpunosti suglasna, radi čega predlaže ovom Sudu tužbeni zahtjev odbiti.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je odbio njegovu žalbu.

Naime, razmatrajući sadržaj tužiteljeve tužbe i tužbenog zahtjeva, kao i dokaze priložene svezu spisa, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnim tumačenjem mjerodavnih odredaba ZJN-a na koje ukazuje u rješenju, a imajući u vidu spornu odredbu DON-a, osnovano zaključio da je zainteresirana osoba, ovdje naručitelj, naveo točne troškovničke stavke za koje su ponuditelji dužni dostaviti certifikat o postojanosti i trajnosti zapisa, tiska i kopiranja na papiru prema ISO 11798, bez obzira nudi li se OEM ili jednakovrijedni toner.

Pri tomu je tuženik dao detaljnu i jasnu analizu razloga kojima se rukovodio zaključujući da žalbeni navodi tužitelja nisu osnovani, a koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su utemeljeni na pravilnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba primijenjenog materijalnog prava.

Naime, i po ocjeni ovoga Suda, naručitelj nije neosnovano podigao kriterij za podnošenje ponuda kada je propisao da postupci ispitivanja tonera i tinti na postojanost i trajnost zapisa moraju biti izrađeni primjenom norme HRN ISO 11798 ili međunarodne norme ISO 11798, jer se radi o hrvatskoj normi koja je dostupna javnosti i koju je prihvatio Hrvatski zavod za norme kao hrvatsko normirno tijelo, s tim da je omogućeno i dostavljanje certifikata izrađenog primjenom međunarodne inačice te norme. Kod toga se napominje da je osnovanost stajališta tuženika izraženih u osporenom rješenju, ovaj Sud potvrdio već u više svojih presuda koje su dostavljene i tužitelju (kao stranci – tužitelju i u tim sporovima), a na koju okolnost osnovano ukazuje tuženik u odgovoru na tužbu.

Slijedom izloženog, proizlazi da je osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanog ovlaštenja tuženika, koji je u cijelosti odgovorio na sve žalbene prigovore pa, s obzirom da tužitelj i u tužbi ponovno upire na prigovore istaknute u žalbi protiv sporne odredbe DON-a, to ovaj Sud nije našao osnove rješenje tuženika ocijeniti nezakonitim.

U odnosu na zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava tužbe, ovaj Sud ističe da, prema odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima, stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. S obzirom da je tužitelj izgubio predmetni upravni spor, jer je njegov tužbeni zahtjev u cijelosti odbijen, to je, u smislu citirane zakonske odredbe, valjalo odbiti i njegov zahtjev za naknadu troškova ovog spora.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 29. svibnja 2020.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.

Za točnost opravka – ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

